

TARRÉS

metge i sacerdot

03

BUTLLETÍ INFORMATIU AMB MOTIU DE LA BEATIFICACIÓ

18 juliol 2004

Comissió pro Beatificació del Dr. Tarrés · C. Joan Güell, 200 · 08028 Barcelona
<http://doctortarres.free.fr> · doctortarres@terra.es

Juntament amb el Dr. Pere Tarrés, el 5 de setembre seran beatificats els italians Alberto Marvelli i Pina Suriano. A continuació oferim un esbós biogràfic d'Alberto Marvelli, facilitat per l'Acció Catòlica italiana i per la postuladora de la causa de beatificació del Dr Tarrés.

ELS ALTRES DOS SERVENTS DE DÉU QUE SERAN BEATIFICATS A LORETO (I)

Alberto Marvelli (1918-1946)

Neix a Ferrara, Itàlia, el 21 de març de 1918. És el segon de sis germans. Creix en una família cristiana, en la qual no tan sols viu la pietat sinó que realitza activitats caritatives, catequètiques i socials.

Participa en l'Oratori salesià i en l'Acció Catòlica, on madura la seva fe amb una opció decisiva: "El meu programa de vida es resumeix en una paraula: santedat."

L'Alberto resa amb recolliment; ensenya la catequesi amb convicció; demostra zel apostòlic, caritat i serenitat. Té un caràcter fort, decidit, voluntariós i generós, i un alt sentit de la justícia, i gràcies a això exerceix una influència moral entre els seus companys. És esportista i dinàmic; li agraden el tennis, el futbol, la natació i les excursions a la muntanya, però la seva gran passió és la bicicleta, en la qual descobreix un mitjà privilegiat per a l'apostolat i l'acció caritativa.

Madura la seva formació cultural i espiritual a la Federació Universitària Catòlica Italiana (FUCI), en què escull com a model de vida juvenil el de Pier Giorgio Frassati.

El 30 de juny de 1941, després d'acabar els estudis universitaris en enginyeria mecànica, s'ha d'allistar com a militar, perquè Itàlia està en guerra, una guerra que ell condemna amb lucidesa i fermesa: "Que aviat arribi la pau amb justícia per a tots els pobles; que la guerra desaparegui per sempre de la faç de la terra." Com que té tres germans al front, és donat de baixa de l'exèrcit i durant un breu període de temps treballa a la FIAT de Torí.

Arran dels tràgics esdeveniments del 25 de juliol, que comporten la caiguda del feixisme i l'ocupació alemanya del territori italià el 8 de setembre de 1943, se'n torna a casa seva, a Rímini. Sap quina és la seva missió: transformar-se en obrer de la caritat.

Després de cada bombardeig, l'Alberto és la primera persona a ajudar els ferits, a encoratjar els supervivents i a assistir els moribunds, a treure de les runes els qui hi han quedat sepultats vius. Al seu voltant no tan sols hi ha ruïnes, sinó també molta fam. L'Alberto distribueix entre els pobres matalassos, flassades, olles i tot el que pot recollir. Va on hi ha els pagesos i els comerciants; compra aliments i després, amb la seva bicicleta carregada de provisions, surt a cercar els qui tenen gana. Moltes vegades arriba a casa sense sabates, i fins i tot sense bicicleta: les ha donat a qui en tenia més necessitat que ell.

Durant el període de l'ocupació alemanya, aconsegueix salvar molts joves de la deportació. Amb una acció heroica, obre els vagons d'un tren que surt de l'estació del Sant Arcàngel i n'allibera els quants homes i dones que eren enviats als camps de concentració.

Després de l'alliberament de la ciutat el 23 de setembre de 1945, en constituir-se la primera junta del Comitè d'alliberament, l'Alberto Marvelli hi figura entre els assessors, tot i que no està adscrit a cap partit polític ni pertany als partisans. Tothom reconeix i valora el gran treball que ha fet a favor dels sense sostre.

Té 26 anys, és jove, però afronta concretament els problemes amb aptitud i competència. Es mostra coratjós en les situacions més difícils i la seva disponibilitat és infinita. Li confien la tasca més difícil: ocupar-se de posar ordre en la concessió d'habitatges a la ciutat. Més tard el fan responsable de l'àrea de la reconstrucció, com a col·laborador del Cos d'Enginyers Civils.

L'Alberto escriu en un petit bloc: "Servir és millor que fer-se servir. Jesús serveix." És amb aquest esperit de servei que assumeix sempre les seves obligacions cíviques.

Quan a Rímini tornen a sorgir els partits polítics, s'inscriu a la Democràcia Cristiana. Viu el seu compromís polític com un servei a la societat organitzada: l'activitat política es pot i s'ha de transformar en l'expressió més alta de la fe viscuda.

El 1945 el bisbe li encarrega la tasca de dirigir els Professionals Catòlics. El seu compromís es resumeix en dues paraules: cultura i caritat.

Convençut que "no n'hi ha prou de portar la cultura només als intel·lectuals sinó a tot el poble", funda una universitat popular. Obre un menjador per a pobres. Els convida a anar a missa i resa per ells; després, a taula, els serveix el menjar i escolta les seves necessitats. La seva activitat a favor de tots és incessant. Com a cofundador de l'Associació Catòlica de Treballadors Italians (ACLI), crea una cooperativa per als qui es dediquen a la construcció: és la primera cooperativa "blanca" en la "roja" regió italiana de la Romanya.

La intimitat amb Jesús eucarístic el porta a no tancar-se en si mateix, a no desatendre el seu compromís amb la història. Ben al contrari, quan s'adona que el món que l'envolta està sota el signe de la injustícia i del pecat, l'Eucaristia li dóna forces per accomplir la seva tasca de redempció i d'alliberament, capaç d'humanitzar la faç de la terra.

Al capvespre del 5 d'octubre de 1946, quan va amb bicicleta a un acte electoral, perquè és un dels candidats per a l'elecció de la primera administració comunal, un camió militar l'atropella i li provoca la mort. Té 28 anys.

Tot Itàlia plora la seva mort. En la història de l'apostolat dels laics, la figura d'Alberto Marvelli es presenta com la d'un precursor del Concili Vaticà II pel que fa a l'animació i al compromís apostòlic dels laics en la transformació cristiana de la societat. Sobre ell, el servent de Déu Giorgio La Pira ha escrit: "L'Església de Rímini podrà dir a les pròximes generacions: jo us mostro com és la vida cristiana autèntica."